

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

6. De tristitia & oratione Christi in horto

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

IV. De tristitiâ & Oratione Christi in horto. Matth. 26. Luc. 22.

I. **I**ngressus hortum cœpit contristari & mœstus esse, tædere, & pœuere, & dixit discipulis: *Tristis est anima mea, usque ad mortem: sustinete hic, & uigilate mecum* Quantus ardor Filij Dei pro nobis abunde satisfaciendi? qui, cum esset, quoad animam beatissimus, sponte se priuauit omni illo solatio, quod à superiore parte animæ in sensus dimanare solebat; habenasque laxauit naturali appetitui, ut, quantum ualefet, impendentia sibi mala auersatus, immensa tristitia absorberetur; idque, ut peccata nostra, maximè nimia effusione & sensuali delectatione commissa expiaret; gratiam veræ contritionis nobis impetraret; ad timorem mortis Dei causa subeundæ superandum nos animaret. Tristitiæ porro illius magnitudo ex eo æstimari potest, quod clarissimè, quasi coram uideret, firmissimeque apprehenderet, primò, tantam multitudinem & grauitatem peccatorum sibi luendorum. Secundò, tantam turbam, sua culpa damnandorum. Tertiò, tantam etiam ingratitude, & tepiditate multorum

torum saluandorum. Quarto, tantam atrocitatem afflictionum & persecutionum suis Electis subeundarum. Quinto, tam miserabilem perditionem populi tam dilecti, nominatim Iudæ Sexto, scandalum discipulorum & inimicorum Crucis suæ. Septimo, mœstissimæ Matris, aliorumque sibi condolentiam acerbam afflictionem.

Ex horum omnium viuaci apprehensione quàm intensus extiterit in sanctissima illa & benedictissima Saluatoris nostri anima dolor, vt meritò dicere posset: *Cor meum conturbatum* Psal. 54. *est intra me, & formido mortis cecidit super me.* Et alibi: *Repleta est malis anima mea,* Psal. 87. *& vita mea inferno appropinquauit.*

Compassio, compunctio, resignatio ad omnis generis desolationes, angores, & tristitias æquo animo tolerandas.

II. Ipse auulsus ab ijs, progressus pusillum, quantum iactus est lapidis, positus genibus, procidit in faciem super terram orans, ac dicens: *Pater, si vis, transfer calicem istum à me. Veruntamen non mea voluntas, sed tua fiat.* Quanto maiore pauoris & angoris sensu, quanto intensiore humilitatis & deuotionis affectu, Christus coram

2. Para.
20,

æterno Patre procidit, quàm olim rex Iosaphat ob imminentem sibi Moabitarum, & Ammonitarum exercitum, plenus timoris & pauoris se coram Domino in oratione prostravit, obsecrans ut hostium manus posset euadere? Quàm perfecta fuerit illa Christi resignatio, quoad omnem dimensionem; qua se æterno Patri offerebat ad omnia, quantumuis aspera, facienda & perpetienda pro quânumuis paucis saluandis, licet singula eius merita essent infiniti valoris: idque ex purissimo, intensissimoque amoris & zeli diuinæ gloriæ affectu: quamdiu placeret: cum insatiabili desiderio amplius æterno Patri quauis ratione gratificandi. Humilitas, deuotio & resignatio imitanda.

III. Surgens ab oratione, nullo solatio à Patre accepto: reuifensque discipulos, inuenit eos dormientes præ tristitia, quos ad vigilandum secum & orandum denuò adhortatus, redijt ad orationem, dicens: *Pater mi, non potest hic calix transire, nisi bibam illum, fiat voluntas tua.* Deinde rursus reuifens discipulos suos dormientes eos iterum inuenit, relictisque illis, eorum fragilitati condolens, redijt tertium ad pristinam orationem, & quidem prolixius

lixius prosequendam. En quomodo vnigenitus Filius Dei omni omnino destituitur solatio à Patre non exauditur: à discipulis, etiã carissimis: somno grauatis, deseritur: tot insuper angoribus obruitur, vt merito exclamare posset: *Aedificauit in gyro meo, circumdedit me felle & labore Sed & cum clamauero & rogauero, exclusit orationem meam. Et suspirii, qui simul contristaretur, & non fuit: & qui consolaretur, & non inueni.* Cur, quomodo, id tulerit, hic expendendum. Compassio, patientia in desolatione.

De agoniâ & sudore Sanguineo.

VII.

Luc. 22.

I. **T**ertium oranti Christo Domino apparuit Angelus de cælo à Patre missus, confortans eum, proponendo illi passionis necessitatem, & secururam inde Patris, ipsius, Electorumque gloriam, similesque alias rationes, ipsi iam ante multo perspectissimas. O quanta dignatio Filij altissimi, tam demisse solatium ab Angelo, pro conditione humana admittentis! minorari se paulo minus ab Angelis non indignè ferentis! idque vt perspicue

O 4

osten-